

14 ÉS FÉL ÉV SZOLGÁLAT

Amikor Schellné Bea felkért, hogy írjak Tivadarról búcsúztatót, elbizonytalanodtam, hogy én lennék-e a legalkalmasabb erre a feladatra: mert bár sok élményem van Tivadarral kapcsolatban az elmúlt majdnem másfél évtizedből, személyesen nem volt nagyon szoros a kapcsolatunk. Aztán, ahogy gondolkodtam Tivadar lelkipásztorságáról és a gyülekezetünkről, megtetszett a feladatom és megnyugodtam, hogy nem annak az elvárásnak kell megfelelnem, hogy objektív szempontokból értékeljem ezt az időszakot. Tulajdonképpen a tények magukért beszélnek: 2010-ben egy mélyen elbizonytalanodott gyülekezet hívta meg lelkipásztornak Tivadart, 2024-ben pedig egy fejlődő, élő gyülekezet búcsúztatja őt. Nem könnyű számba venni, mi minden változott ezen idő alatt. Ha összegyűjtjünk véleményeket a gyülekezetből, bizonyára nagyon hosszú listát kapnánk, aminek a közös nevezői lehetnének az Ige és a Szentlélek általi vezetés megélése, a gyülekezet jövőjének tudatos építése, vezetésének megerősítése, a személyes istenkapcsolatok elmélyülése, a közösségi életünk megelevenedése, a házicsoportok működése, sok fiatal megtérése, és egy lelkes ifjúsági közösség kialakulása. Én úgy élem meg, hogy őszintébbek lettek a kapcsolataink, jobban tudtunk közösségként együttgondolkodni, konfliktusokat keresztényekhez méltóan megoldani.

Mindebben bizonyára nagy szerepe volt Tivadar lelkipásztori munkájának, amit én kezdettől fogva kifejezetten építőnek éltem meg. Sok meghatározó emléket lehetne sorolni: a gyülekezeti óvoda létrehozását és stabil működtetését, a lelki épülést szolgáló közös programokat, közös kirándulásokat, a házasságokat támogató rendezvényeket, számos gyermekprogramot, gyülekeze-

tünk hosszú történetének igényes kutatását, és még bizonyára sok mindent, amit most kihagytam.

Számomra nagyon maradandó emlék a pandémia időszaka, amikor az imaházunk kényszerű bezárását követően néhány héten belül az online térben folytattuk közösségi életünket. Ez hasonlóan kreatívan és szervezetenként, mint a munkahelyemen, a felsőoktatásban. Abban a válságos és bizonytalanságokkal teli időszakban nagyon fontosak voltak Tivadar naponkénti e-mailjei a bátorító igei gondolatokkal. Elindultak az online bibliaórák, ahol egy kisközösségben mély, őszinte csoportos beszélgetések alakultak ki hétről-hétre. Ebben biztonságot adott, hogy Tivadar felkészültsége mellett nagyon nem tévedhettünk el.

Nekem személy szerint nagyon inspiráló volt Tivadar lelkipásztori munkáját látni. Úgy érzem, az évek alatt sok mindent megértettem - anélkül, hogy személyesen be-

szélgettünk volna róla - az ő másokhoz való viszonyulásából. Például azt, hogy egy lelkipásztornak miért nem lehet a gyülekezetben sok barátja, miért nem lehet sokak lelki vezetője, miért előnyös az, ha a gyülekezeti kapcsolataiban nem elsősorban az érzelmei vezérlik. Tivadar erről többször önkritikusan beszélt, de számomra a válasz inkább abban van, hogy a lelkipásztor elsősorban a gyülekezet barátja (apja?, anyja?, mindez együtt?), aki munkatársakat keres, s aki számára a legfontosabb, hogy az Istennel való kapcsolatát ápolja, s hogy Szentlélek vezetésével folyamatosan megtalálja azt, amire a gyülekezetnek szüksége van. És fontos, hogy mindemellett magánélete is legyen, amikor ugyanolyan ember, mint bárki más, s amikor a családjával és saját magával törődik.

(folytatás a következő oldalon)

Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal, és nyomodban bőség fakad. Zsolt 65,12

És hogyan lesz tovább, ha Tivadar közvetlenül már nem támogat bennünket? Nem féltém a gyülekezetünket: amit kaptunk másfél évtized alatt, abból sok minden belénk épült. Kezdetben biztos hiányozni fognak Tivadar erőteljes igei gondolatai, de ez ösztönözzön arra bennünket, hogy nagyobb önállóságra szoktatjuk magunkat, s

hogy még nyitottabbak leszünk mostani és leendő lelkipásztorunk kicsit másképpen építő munkájára.

Köszönet és hála, Tivadar, a bő 14 év szolgálatodért!

Isten áldjon meg további utadon!

Tiringer István Dr.

IFITÁBORBAN VOLTUNK ŐRIMAGYARÓSDON

Július 24-én, kora dél után az ifjúságunk gyülekezni kezdett a Kuckóban. Várakozással és izgatottsággal telve osztottuk el, hogy ki melyik autóval fog utazni. Ákos imádkozott egyet, majd elkezdtek bő háromórás utunkat Őrimagyarósd felé, ahol pár napig a YFC tábor lett az otthonunk.

Elfoglaltuk a szálláshelyeinket, amelyek hangulatos faházak voltak. Igazi tábor hangulatot idéztek elő és nagyon jó lehetőséget nyújtottak a késő estékbe -esetenként hajnalba - nyúló beszélgetésekre. Bár fontosnak tartottuk a csapatépítést és azt, hogy jól érezzük magunkat, ezért sok társast és sport felszerelést is vittünk magunkkal, de a tábor lényegének az Istennel való kapcsolatunk mélyítését szántuk.

A szűk hét folyamán sokat játszottunk csapatban és versenyeztünk a tábor királya/királynője címért. Mindezek mellett nagyon fontos része volt a tábornak a reggeli egyéni csendesség. Józsué első három fejezetét tanulmányoztuk, először egyénileg, majd utána 4-5 fős csoportokban. Ez pedig nem csak az igeszakaszok megbeszélésére adott lehetőséget, hanem segített abban is, hogy kicsit jobban megnyílhassunk egymás felé. Mikor a kiscsoportokban végeztünk a beszélgetéssel, összegyűltünk a tábor területén lévő rendezvénysátorba a közös alkalmakra.

Ákos és én beszéltünk az Istentől fakadó örömről. Arról az örömről, amit a valódi hovatartozásunk tud nyújtani. Bár mindannyian magyarok vagyunk és egy az ország, aminek tagjai vagyunk, de az igazi hazánk a mennyei Jeruzsálem. A hely, ahol nincsenek gondok, nincsen fájdalom vagy gyász, egyedül Isten dicsősége és az Ő jelenléte.

Jelenések 22,3-5 „És semmi nem lesz többé átok alatt a városban, hanem az Isten és a Bárány trónja lesz benne: szolgálói imádják őt, és látni fogják az ő arcát, és az ő neve lesz a homlokukon. Éjszaka sem lesz többé, és nem

lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten fénylik fölöttük, és uralkodnak örökkön örökké.”

Az örömről, amit úgy érthetünk meg, ha elismerjük magatehetetlenségünket és teljesen az Úrra bízunk egész életünket és mindenünket. Bár mi gyengék és erőtlenek vagyunk, Isten az, aki védelmez és vezet minket, és Ő mindenek felett áll és mindennél hatalmasabb.

Lukács 8,43-44 „Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vér-folyásos volt, és minden vagyonát az orvosokra költötte, de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hátulról megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérzése.” Az örömről, aminek akkor lehetünk részesei, ha felismerjük Isten szeretetteljes figyelmeztetését és bűnbánatot tartunk. Isten, a fiainak tart minket, ezért figyelmeztet és nevel. Az Úr a legjobbat akarja nekünk

és ezért nem hagy minket a rossz szokásaink láncában.

Jakab 5,16 „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”

A hét meglepően gyorsan eltelt. Szerdán érkeztünk meg és vasárnap délből már a hazaútra készülődtünk. Szombat este táborúzzal búcsúztunk a helytől. Vasárnap pedig a nagyjából húsz fős csapatunk megélte a közösséget Istennel és egymással, ezután körben állva imádkoztunk mindenkiért egyesével. A táborban a megszervezett és tervezett programokon kívül, -mint például az imaséta és a bizonyágtételek vagy pedig lelkigondozás szimulálása, - nagyon sok rögtönzött dolog is történt. Legyen szó hajnali kettőig tartó teológizálásról, vagy versenyekről, játékokról, az biztos, hogy Isten megáldotta ezt a táborot, és valamennyien úgy jöhettünk el, hogy épültünk, mind szeretetben egymás felé, mind pedig bizalomban Isten iránt.

Ha a jakabi feltételek teljesülnek, akkor 2025-ben is szeretnénk Istennel és egymással is ilyen módon időt tölteni.

Mohai Szilárd